Ч. 206. Пятниця 29 (16) вересня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З соймів краєвих. — Ізза Тріполіса. — Наслідки убитя Столипіна для охрани. — Ворохобня в Ішпанії.

З Сераєва доносять: Рескриптом цісарским скликаний сойм босаньский на день 2 жовтня. Пос. Соля (Серб) іменований президентом сойму а віцепрезидентами Мандіч (Хорват) і Поґасіч (Музулманин).

На вчерашнім засіданю долїшно-австрийского сойму підчас наради над пильним внесенєм пос. Штеклєра в справі розширеня знижок тарифових для паші прийшло до дуже оживленої дискусиї а підчас промови пос. Реннера прийшло таки до бучі, коли той бесїдник навязуючи до підвишки ціна молока, крикнув до аґраріїв: То ви тими, що прете людий на баґнети! В палаті заворушило ся дуже і відозвали ся голоси протесту. Внесенє Штеклєра ухвалено. Пос. Ліндгайм поставив внесенє жадаючи знесеня заказу учителькам у Відни віддавати ся.

Вчерашне ранїшне засїданє ческого сойму відрочено до 5-ої год. по полудни в причини переговорів в справі трох внесень дорожняних. По полудни маршалок краєвий назначив слїдуюче засїданє на пятницю зі слїдуючим дневним порядком: По президияльних повідомленях друге читанє звіту комісиї народно-полїтичної в справі єї перманенциї, комісиї шкільної так само в справі єї перманенциї і наконець комісиї скарбової також в справі перманенциї та в справі кредиту на управильненє платнї учителїв; наконець перше читанє внесеня послів: Свеглї, Скарди, Клофача і тов. в справі дорожнї.

З Відня доносять, що вчера відбули ся збори Нїмців, на котрих раджено через кілька годин над ческими жаданями і прийшло до переконаня, що передовсїм жаданя Чехів щодо нарад над внесенями в справі нещасть елементарних суть неможливі до принятя.

Найважнїйшим предметом дня стала ся тепер справа Тріполісу. В виду сеї справи аж нїби притихли всї инші, а рівночасно зачинає ся висувати щораз яснїйше і виразнїйше спір Італії з Туреччиною.

„N. fr. Presse“ подає таку розмову свого кореспондента з визначних турецким державним діячем Рустем Беєм. Рустем-бей заявив, що коли Італія схоче окупувати Тріполіс, то стріне опір не лише турецкого войска, яке числить до 25.000 мужа, але й місцевої воєвничої людности, яку вже добре узброєно. Ся людність магометаньска й далеко близше по своїм почуваням стоїть до турецкої держави, нїж Болгари або Босанцї в 1878 р. Хто хоче мати Тріполіс, той мусить силою видерти єго з рук Туреччини. Она буде боронити єго всїма силами, коли она зважить ся розпочати війну. Колиб Італія схотїла висадити войско на островах архіпеляґу, ми довели би їй безуспішність сего. Нехай італїяньский уряд надумає ся над тим, що з боротьби між Італією а Туреччиною може вийти великий европейский конфлїкт.

З Константинополя доносять: Вість о воєнних приготовленях Італії викликала в турецкім публичнім мнїню занепокоєнє і заворушенє, котре турецке правительство старає ся придушити; правительство заказало устроювати віче против Італії. Мінїстер справ внутрішних покликав представителїв місцевої праси і поручив їм, щоби перестали оголошувати непокоячі вісти, бо то може викликати сумні наслїдки. Та й мінїстер війни вислав до праси просьбу, щоби не оголошувала нїчого о рухах войска.

Що тріполїска справа зачинає справдї прибирати грізний вид, доказом сего хоч би слїдуюча депеша, яка наспіла инші з Константинополя: Мінїстер справ внутрішних розіслав до всїх властий провінціональних окружник з увіренем, що правительство дбає о оборону інтересів краю і о охорону чести народу. Всякі змаганя до бойкоту треба здушити, доки зносини з Італією не зірвані. Фльоту турецку завізвано, щоби з можливим поспіхом збирала ся в Константинополи. В виду замотаного поло-

2)

Цьвітка з пропасти.

(Оповіданє з Крети — Фр. Райтера).

(Дальше).

Дервіш прочанин простягнув до Якова руку по милостиню, однак той удав, що нічого не видить. Тодї сьвятий чоловік покивав головою і сказав:

— Якове Кґаіре, скупість осліпляє тебе!

Тривожно відступив Яков взад; нараз добув із своєї одежи один пястер і дав єго дервішови, мовлячи:

— Слуго Аллаха, зроби для мене чудо! Прожени лиху долю, що нависла над моїм домом і замкнула серце жінки для мене!

— На се я не потребую твоїх гроший! — відповів дервіш різко. Віддав Яковови єго пястер і хотів іти дальше. Тодї Яков упав перед ним на колїна і промовив:

— Ти сьвятий, тому благаю тебе: зроби чудо! Чейже ти всьо можеш! Покажи менї, як придбати любов жінки, а буду тебе до смерти благословити.

— Твоїй жінцї лише шіснайцять лїт, а тобі більше як шісдесять. Чи зимовий мороз сполучив ся коли з весняною цьвіткою?

— Ах, дервіше, ти, котрому нїчо не укрите, ти знаєш добре, що краса Зогри незрівнана! Люблю єї як двайцятьлїтний молодець.

— Добре, постараю ся тобі помочи.

— Нехай правиця Аллаха тебе нагородить! — Яков звернув ся до млина і кликнув: — Слухай, Зогро, виповни раду старого паломника. Всї єго слова сьвяті. Єго належить слухати. Зогро! Зогро!

Надармо кликав; надармо стукав до дверий. Тодї сказав дервіш:

— Се твоя вина; ти налякав єї. Она боїть ся твоєї загонистости.

— Так, я не був в праві. Але що менї діяти?

— Заклич Антона Сатаса.

— Мого тестя? Ти єго знаєш?

Паломник зробив рух, який значив: для мене нема тайн.

— Єго присутність могла би тут помочи — сказав. — Тимчасом спробую намовити твою жінку добрими словами.

— Коби тобі се удало ся — відновів Яков, відходячи. Але ледви уйшов кілька кроків від млина, а вже назад вернув ся.

— Дервіше, — спитав — як се ти хочеш зробити?

— Маловірний слабодуху! — злаяв єго паломник і відвернувшись до него плечима, пустив ся в дальшу дорогу на схід, до Мекки.

Нещасливий чоловік спинив єго за конець одежі, кинув ся перед ним на колїна і став благати:

— Прости менї мій гріх! Моє житє в твоїх руках. Зроби, щоби жінка мене полюбила, вчини то чудо!

Потім підвів ся і відійшов; але ще раз таки вернув ся, мовлячи:

— Скажи їй, що я буду найвірнїйшим мужем на сьвітї, що прирікаю нїколи єї не бити.

І ще послїдний раз звернув ся до дервіша зі словами:

— Може она моєї великої, сивої бороди боїть ся. Чи маю єї позбутись?

— Так, іди і зголи єї.

— Спішу до голяря — сказав залюблений старець.

Ледви Яков Кґаір щез далеко, незнакомий випростував ся, кинув палицю на бік, відкрив лице і явив ся моторним молодцем з енерґічними, гордовитими чертами. В двох скоках опинив ся перед дверми млина. І они зараз отворили ся, а на порозі станула Зогра, очевидно з відслоненим лицем.

— Ванґелї — скрикнула і впала в рамена любчика. Довго спочивали так в обіймах, не годні вимовити слова. Зогра перша добула із себе голос:

— Я пізнала тебе в твоїх лахманах; але як ти сюди дістав ся з нараженем житя?

— Я прийшов тебе убити!

— Тут моє серце, найдорожший, пробий єго! — сказала, а лице єї сіяло радостию. — Пробий, люблю тебе!

— Виповняєш в вершком чашу моєї не-

жеяя парламент турецкий збере ся замість 14 падолиста вже 14 жовтня.

Наслідки убитя Столипіна суть поки-що такі, що міродайні чинники забрали ся до чищеня „охрани". З Петербурга кажуть застановити київску охрану в её урядованю. Слідство в справі Богрова мало виказати погану діяльність київскої охрани. Головні её представники будуть потягнені до одвічальности. Особливу увагу звернено на ту обставину, що ніхто не охороняв виходу з театральної салї, до якої кинув ся Богров по замаху, підчас коли всї инші виходи були дуже строго стережені. Один висший урядник в розмові зі сотрудником „Бірж. Ведом." заявив, що сенатор Трусевич, який виїхав з Кисловодска у Київ, буде ревідувати також справу з орґанізациею охрани підчас київских сьвят, не виключаючи діяльности осіб, що стоять висше від Кулябка й Спиридовича. На найблизшім засїданю ради міністрів будуть обговорювати способи основної реформи охрани.

Берлиньска „Voss. Ztg." обговорюючи розрухи в Ішпанії, пише: Як би й не уложили ся відносини — становище монархії замкненої поміж двома републиками буде все вельми трудне, бо ворохобники все те вихісновують. Робітничі ворохобні у Франциї і в Портуґалії є взірцем, за яким іде Ішпанія. Се бачить весь сьвіт, лише король Альфонс ні! Вправді по краю вертають робітники до роботи, однак в провінциях Ґіхон і Валенция триває дальше зворушене. В Ятиві страйкарі обкинули войско каміньем, а наслїдком того войско ужило оружя і убило одного страйкара а чотирох з них ранило.

Новинки.

Львів, 28 вересня 1911.

— Відзначене. Є. В. Цїсар зволив надати в призваню заслуг і успішної працї в службі виконуючої політичної адміністрациї кавалерский хрест ордера Франц Йосифа старості в Бохнї, Зиґ. Желеському і Мих. Равскому з Ярослава: титул і характер радника Двора з увільненем від такси одержали радник Наміст. і управитель староства в Тарнові Ант. Райнер і радник Нам. і управитель староства в Тернополи Вікт. Тустановский: титул і характер радника Намістництва одержав староста у Величці Волесл. Щербовский: золотий хрест заслуги з короною надав Цїсар повітовим комісарям: Юл. Фрідріхови в Тернополи, дрови Генр Штубенвольови в Пільзнї і Зигм. Гронзевичеви в Чорткові.

— Признане VIII ранґи. Пан Міністер віроісповідань і просьвіти надав VIII кл. ранґи м. и. слїдуючим професорам середних шкіл: Григорієви Бобякови в Бережанах, Василеви Виварови в Бучачи, Прокоп. Рибчукови в Коломиї, Філяретови Колессї, др. С. Томашівскому і о. І. Туркевичеви у Львові, др. Вас. Щуратови у Львові, Арсенієви Дорожиньскому, др. Д. Коренцеви в Перемишли і Сидоракови в Тернополи.

— Розбишацкий напад в Новоселици на Буковині. З Черновець доносять про таку подію: Ві второк дня 26 с. м. о 8 год. вечером перейшло 8 замаскованих розбишаків росийских через границю і узброені в револьвери ввали до філії віденьского банку Bankverein і забрали там з каси 30.000 рублїв. Ввавши до банку з револьверами в руках крикнули до урядників „руки в гору" і загрозили що будуть стріляти, коли би котрийсь з них важив ся ставити опір. Зрабувавши касу пустились втікати а до інспектора зелїзниці пана Прибили і нічного сторожа Александра Думітреска в Новоселицї стріляли десять разів, коли они пустились за ними в погоню. Крім того стрілили около 20 разів на робітників занятих пересипуванем збіжа на рампі зелїзничій. На щасте нікого в людий не зранили. Розбишаки повтікали полями за росийску границю.

— Дрібні вісти. Намістництво приступило до будови гр. кат. семінариї духовної в Перемишли і розписало оферту на будівельні роботи, котрих кошти виносять кругло 698 000 К. — В ставі Пелчиньских якась дївчина, мабуть служниця хотїла відобрати собі жите, але стоячий на варті вояк кинув ся за нею і виратував її. Стация ратункова відвезла непритомну до шпиталю. — Ева Бодакова, жінка зарібника на Клепарові, дала знати поліциї що її 8-лїтна донька Катерина пропала ще перед тижднем десь без слїду і она її доси не могла відшукати.

— Нові складниці почтові. З днем 1 жовтня с. р. заводить Дирекция почт і телеґрафів нові складниці почтові в місцевостях: Станимир, округ почтовий Підгайчики коло Львова і переносить рівночасно сю складницю з округа почтового Підгайчики до округа доручень уряду почтового в Куровичах. Пішийй посланець межи Куровичами а Станимиром буде ходити 6 разів на тиждень; Гиновичі, місцевість належачу до округа доручень уряду почтового в Бережанах. Складниця та буде получена з урядом почтовим в Бережанах за помочию поїздів: 5411, 5412, 5413, 5414, зглядно з амбулянсами почтовими в поїздах Львів-Підгайці 712, Підгайці-Львів 712, Львів-Підгайці 711 і Підгайці-Львів 711.

— Убите офіцира. В Свиднику на Угорщині найдено труп офіцира Івана Траша, стаціонованого у Львові. Траш був на маневрах. Коло трупа лежав окровавлений баґнет, котрого похву незнаний злочинець покинув в недалекій стодолї. Обдукция тїла виказала, що самоубийство є виключене. Не ходило також о рабункове убийство, бо при небіщику найдено 4.000 корон готівкою. Був се мабуть акт мести якогось вояка, з котрим убитий поводив ся строго.

— Ой ті самоїзди! Їх мабуть придумано на то, щоби люди могли тим більше масами гинути, а коли вже не масами то бодай по двох трох нараз. Нині наспіла вість з Парижа про катастрофу від самоїзду, підчас котрої зги-

---

долї! Ти стала жінкою другого! Неправда, ти мене не любиш! І я ще вагаю ся убити невірну!

— Не вагай ся! Пробий! Але не гани, що сталось! Я не боюсь твого кинджала, бо я невинна. А з твої руки умерти буде для мене найбільша втїха, одинока, якої на сьвіті можу надіяти ся!

— Говори дальше, моя люба! Твій голос злагіднює біль мого серця.

Не випускаючись з рук, усїли перед домом.

— Що має стати ся, нехай станесь! — сказала Зогра. — Недоля переслїдує нас. А преці... дивись на сю цьвітку...

Показала єму цьвітку, яку зірвав Яков і кинув на землю.

— Як би не она, я була би там...

— На днї пропасти? — зжахнув ся Ванґелї.

— Вмерти за свою любов було моїм бажанєм, моєю волею. Цїлий рік вже оплакую тебе як твоя вдовиця. Я рішила ся була не пережити твоєї втрати. Коли „рекба", закон мести, засудив тебе на вигнане, тебе, невинного, коли вороги гонили тебе з гори на гору, потемнїло сонце мого житя.

— І ти не сумнївала ся про мою невинність?

Сей оклик Зогри вчинив Ванґелія таким щасливим, що глянув на неї зі слезами радости. Вкінци по довгій мовчанцї, не відриваючи від неї очий, став оповідати:

— Буде тому з рік, коли я відійшов від тебе, з Коракіса. Вибухла буря; було зовсїм темно. Нараз дивлю ся, мене окружило кількох людий, що грозять менї смертию. Я здогадуюсь, що хотять зробити: коло мене уриваєсь скала майже прямовисно а в дебрі шумить вода. Хто внайде там рано мого трупа, скаже, що Ванґелї упав серед пітьми. Лишав ся менї одинокий ратунок: з ножем в руці промостити собі дорогу. Кидаюсь наперед як зьвір і влучаю ножем! Смертельний крик прорізав воздух. На другий день обжалувано мене перед судиєю: Яков Кгаір, виновник всеї моєї недолї, ворог нашого щастя, обжаловує мене, що я убив в скритоубийчий спосіб его брата. Домагаєть ся відплати, мести. Инші сьвідки, яких він підкупив, говорять також против мене. Не лишаєть ся менї нічо більше, як вибирати між вигнанєм а смертию.

— Ти не хотїв умерти, доки я жила? — спитала Зогра, заглядаючи єму глубоко в очи.

— А проте — сказав він дико — ти вийшла за старого!

— Нї, — відповіла спокійно — я подружила ся з гробом. Послїдного лїта непогода знищила нам жниво. Нужда втискала ся до нашого дому. Одна моя женитьба могла спасти мого батька від голодової смерти. Коли я годила ся покинути Коракіс і стати жінкою того Турка, не надїяла ся тебе більше побачити. Отся дебра мала стати моїм подружим ліжком. І все ще, по дорозї сюди моя душа глядала тебе; кликала тебе: Ванґелї, ратуй мене! Ти бачиш, що я вийшла на скалу; смерть заглядала менї в очи. Ти явив ся для мене як промінь сьвітла.

Притулені до себе серцями і сповні устами празнували залюблені хвилю свого побачення. Зогра згадала лїта свого дитиньства, коли обоє ховали ся і шукали себе в горах; бо они все любили ся. Ванґелї був від ранної молодости сиротою і по своїх родичах унаслїдив млин в Кгалепі. Той млин від непамятних часів належав де его родини і здавен-давна християни мололи в нїм пшеницю, ячмінь. Частина, яка припадала при тім мельникови, вистарчала єму на житє, але не збогачувала его. Коли Ванґелїеви було вісімнайцять років, він подумав про женитьбу. На жаль не ставало єму дарунку, який батькови Зогри мусїв дати. В своїм клопоті звернув ся до турецкого мельника, богатого Якова Кгаіра, котрий вже стрінув був Загру в долині і по уха в нїй залюбив ся, не кажучи про се нікому.

— Позичиш менї триста пястрів? — спитав его одного дня Ванґелї тремтячим голосом.

— Триста пястрів! — скрикнув Яков, що вів також лихварскі інтереси. — На що тобі гроший?

— Хочу оженити ся.

— Такий молодий... Та з ким?

— З донькою Антона Сатаса з Коракіса, християнина, як і я.

— Ага, ага! — сказав Яков, усьміхаючись злобно. — Зогра, найкрасша дївчина на півострові Акротірі.

— І наймилїйша.

— Але Зогра?

— Она любить мене.

— Від коли?

— Від давна.

— Брешеш, джавре — крикнув Яков лютий. — Она тебе не любить. Она не буде нїколи твоєю жінкою. Я, я сам оженю ся з нею, хочби золотом мав за неї заплатити.

Ще того самого дня старий Турок удав ся до Антона Сатаса в Коракісї.

— Антоне Сатас, Аллах ісельмек! Приходжу просити тебе о руку твоєї доньки. Оженю ся з нею.

— З моєю донькою? Она суджена Ванґелія.

— Алеж він не має гроший. Даю тобі пятьсот, вісімсот, тисяч пястрів.

І він забренькав грішми в руцї.

— Іди геть з твоїми грішми; я дав Ванґелїеви слово.

Розгніваний і зі словами погрози пішов Яков до дому. Навіть перед злочином був би тепер не зжахнув ся, коби лише осягнути цїль своїх бажань. Мусить знайти спосіб недопустити до подружа Ванґелія з Зогрою. Але який?

(Дальше буде).

нуло аж 11 людий від разу. Стало ся то вчера. Якийсь самоїзд їхав зі значною скоростию через міст Аршвек на ріцї Секвані, щоби же виминути другий омнїбус самоїздовий ідучий з противної сторони, завернув нагло в бік. Внаслїдок того почав самоїзд совгати ся і виїхав на тротоар, переломив бариеру і впав до ріки. Сейчас кинулись люди на ратунок. Подорожних видобутих з ріки перенесено до шпиталю. Показав ся однак брак кондуктора і моторового, що мабуть погибли. Серед погибших есть трое дітий. Дванайцять з жертв з котрий одні убиті тяжко поранені, вже розпізнано. Суть самі Парижани. Товпа людий залягла місце катастрофи.

Нурок, котрий о 7 год. вечером спустив ся до ріки, ствердив, що в омнїбусї самоїздовім нема вже нікого. До тої години видобути 9 убитих і 10 ранених. Побоюють ся, що похват води забрав чотири особи. До 12 год. в ночи стверджено, що число осіб, котрі згинули підчас катастрофи разом з тими, котрих ще не знайдено, виносить 11; ранених есть 9 осіб. Серед убитих четверо дітий.

Не менше страшна наслїдками, хоч менша числом жертв стала ся від самоїзду катастрофа в Будапештї. Около півночи тамтої ночи їхав слабоосьвітленою улицею самоїзд як звичайно в страшеннім розгонї, на тій улици при будові підносило 8 робітників бальок до гори. Нараз над'їхав самоїзд зачепив в бальок і так потрутив, що він впавши на робітників, убив одного з них на місци а двох тяжко поранив.

— **На взорець российских розбишаків.** До стрийского адвоката дра Рабіновича прийшов оногди якийсь молодий хлопчище і передав єму лист писаний по польски слїдуючого змісту: Поважаний Пане Меценасе! Отсим ми партия „Смерть і Жите“ просимо уклінно о уділене нам через віддавця сего листу в замкненій куверті 300 корон. Як би Ви не могли уділити зараз повисшої суми, то просимо о задаток 5) корон, а по решту зголосимо ся за 14 днів. Колиб Ви, пане меценасе, схотїли зробити ужиток з сего листу, то кажемо наперед, що згинете від револьверової кулї. Тому просимо добре застановити ся, бо у нас жартів нема. Присягаемо спільно: „Один за всїх, всї за одного“. Отже як би з приватної сторони хтось пробував якомусь нашому членови зашкодити, той з другої руки мусить згинути. Очікуемо гроший і рівночасно дякуемо. Товариство „Śmierć i Życie“. — Адвокат Рабінович прочитавши лист, звелїв арештувати хлопця і візвав полїцию, котра ідучи по нитці до клубка, арештувала 29-лїтного Стефана Ґраичика в брамі почтового уряду, де представник товариства „Житя і Смерть“ дожидав готівки. Ґравчик, індаґований на полїциї, чи застановляв ся над наслїдкдми свого вчидку, відповів, що так, але нїчого зробити не міг, бо „партия казала“.

— **В школї музичній п. Павла Виґнаньского** розпочала ся наука з днем 1-го вересня с. р. Вписи відбувають ся що дня від 5 до 6 год. вечером ул. Ґродзїцких ч. 2 I. поверх.

Телеґрамм.

Будапешт 28 вересня. Архікнязь Иосиф занедужав вчера нагло на польованю. Стверджено у него запалене слїпої кишки, котре, як здае ся, есть лагідне. Архікнязь знаходить ся на замку в Кіш-Топольчани.

Солунь 28 вересня. Прибули тут численні посли яко делеґати на молодотурецкий конґрес. Запанувало серед них сильне заворушене.

Льондон 28 вересня. До „Daily Chron.“ доносять з Тріполїса, що пароплав турецкий „Дерна“ висадив на беріг в Тріполїсї войско, кільканайцять пак мунїциї і оружия. Богато турецких родин лагодить ся до втечі. Тамошний комітет молодотурецкий поручив Туркам, щоби не покидали міста, в противнім случаю будуть насильно задержані.

Атини 28 вересня. Аґентия Атиньска оголошуе, що фальшивою і тенденцийною есть вість білградска „Berl. Tagblatt-у“, мов би кабінет атиньский поробив в Софії і Вілґраді предложеня спільного поступованя против Туреччини на случай турецко-італїяньскої війни. Атиньске правительство ніякого подібного кроку не поробило.

Курс львівский.

Дня 27-го вересня 1911.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	688·—	689·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	442·—	458·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	550·—	555·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	505·—	512·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	98 90	99 60
$4^1/_2$% листи заст. Банку краев.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краев.	92·20	93·90
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ лїт.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	91·20	91·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	98·—	98·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%.	98 30	99·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	90·25	90 95
Позичка краев. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	92 50	93·20
„ м. Львова 4% по 200 К.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	95·—	105·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	69·—	75·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	45·50	50·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	76 50	86 50
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	35·70	39·75
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·39
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок німецких	117·30	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

Надіслане.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТНА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, **11·10**.

*) до Ряшева, §) від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·30**, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.

§) Від $^{18}/_6$ до $^{10}/_9$ включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стояновa: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52 **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·09.

§) Від $^{18}/_6$ до $^{10}/_9$ включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

За редакцию відповідае: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефон ч. 537).